CHƯƠNG 2364

# Tiêu Tri Quân chặn giết

Trong phạm vi mười vạn dặm xung quanh, gần như toàn bộ ánh sáng đều bị hút vào trong một thanh kiếm.

Thanh kiếm ấy xẹt qua hư không, trong chớp mắt phình to đến vạn trượng, mang theo một đòn chí cường có sức hủy thiên diệt địa, giáng thẳng về phía Hạ Nhân và Hồng Lộc.

Hạ Nhân hoàn toàn không nhìn thấy người, chỉ nhìn thấy thanh kiếm này!

Một đòn ấy khóa chặt hư không, cấm chế thời gian.

“Không ổn…” Trịnh Hồng Lộc hét lớn một tiếng, sau đó phất tay chống lên một tấm khiên màu bạc.

Thần lực trong cơ thể nàng điên cuồng tràn vào, nhưng thời gian quá gấp gáp. Tấm khiên bạc vừa mới được chống lên tám phần, chỉ có tám phần sức phòng ngự, thì thanh kiếm bên trên đã nặng nề giáng xuống.

Lúc này, Hạ Nhân cũng tung ra một quyền.

Toàn bộ khí huyết chi lực trong cơ thể hắn được điều động, đánh ra một quyền chưa từng có.

Với sức mạnh của đòn tấn công kia, vốn dĩ Hạ Nhân có thể dựa vào thần thông [Hư Không Tật Động] để chạy thoát.

Nhưng lo Trịnh Hồng Lộc nhất thời không thể chống đỡ đòn tấn công của đối phương, hắn bèn bổ sung thêm một quyền.

Dù sao cũng chẳng có gì phải sợ, trên người lão tử không chỉ có con rối thế mạng, mà còn có một đoàn ma huyết.

Thần thông Đoạn Tí Cầu Sinh cũng có thể giúp ta chống đỡ một đòn chí mạng.

Ánh kiếm màu vàng gần như phủ kín cả bầu trời, nặng nề giáng xuống.

Hạ Nhân dốc hết sức, dùng tu vi Vu Vương cảnh đánh ra một quyền, cuối cùng ngưng tụ thành một nắm đấm màu tím đỏ lớn nghìn trượng.

Trên nắm đấm màu tím đỏ còn có những đường vân vàng quấn quanh.

Một quyền này đủ sức đánh chết bất kỳ ai có tu vi dưới hậu kỳ Thần Vương cảnh.

Thế nhưng dưới ánh kiếm ngập trời của đối phương, nắm đấm chỉ chống đỡ chưa đầy nửa nhịp thở đã ầm ầm vỡ vụn.

Sau đó, vô tận ánh kiếm sáng rực như sông dài trút xuống.

Tấm khiên do Trịnh Hồng Lộc dùng thần lực phối hợp với thần thuẫn ngưng tụ cũng lập tức bị xé toạc.

Cấp bậc của tấm khiên này không hề thấp, thuộc về thần khí thất phẩm.

Thứ này là do cô cô Trịnh Đại Xa tặng nàng trước đó. Sau khi được Hồng Lộc luyện hóa, nàng vẫn luôn mang theo bên mình.

Đáng tiếc, vừa rồi Trịnh Hồng Lộc không có đủ thời gian để chống tấm khiên lên hoàn toàn. Mặt khác, tuy nàng có tu vi Thần Hoàng cảnh, nhưng dù sao cảnh giới vẫn quá thấp, chỉ mới tầng một, công lực không đủ.

Bởi vậy, tấm khiên được chống lên mới tỏ ra yếu ớt, không chịu nổi một đòn như thế!

“Phụt…” Tấm khiên vừa vỡ, Trịnh Hồng Lộc đã phun mạnh ra một ngụm thần huyết màu vàng, cưỡng ép thiêu đốt tinh huyết để chống tấm khiên lên lần nữa.

Tuy lần này nàng thiêu đốt tinh huyết, trong chớp mắt lại chống tấm khiên lên lần thứ hai, nhưng đáng tiếc vẫn chưa thể hoàn toàn chống nó lên.

Ánh kiếm vàng vô song cuối cùng cũng không còn trở ngại, đánh thẳng lên người Hạ Nhân và Trịnh Hồng Lộc.

May mà vừa rồi đã bị tiêu hao liên tiếp ba lần, sức mạnh trên đạo kiếm quang này đã mất chín phần. Một phần còn lại giáng xuống cũng không đến mức chém chết hai người.

Dưới sức mạnh khí tức và kiếm khí cuồn cuộn, hai người trực tiếp hóa thành lưu quang, lùi xa nghìn dặm rồi nặng nề rơi xuống mặt đất.

“Khụ khụ khụ…” Trịnh Hồng Lộc không ngừng ho ra máu: “Công tử… công tử… ngài mau chạy đi…”

Đúng lúc này, một bóng đen lóe lên trong hư không!

Một kẻ thân hình cao lớn đứng ngay trên đỉnh đầu hai người.

“Hừ…” Tiêu Tri Quân nhìn hai người, không lập tức ra tay mà chỉ hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: “Tu vi của ngươi còn nông, căn cơ chưa vững, vậy mà cưỡng ép thiêu đốt tinh huyết để tăng tu vi. Bây giờ thì hay rồi!”

Nghe câu này, Hạ Nhân lập tức biến sắc. Thần niệm của hắn quét qua người Trịnh Hồng Lộc, quả nhiên tu vi Thần Hoàng cảnh vừa mới tiến giai không lâu của nàng đã rơi trở lại Thần Vương cảnh tầng mười hai.

“Con bà ngươi…” Hạ Nhân đứng dậy khỏi mặt đất, chỉ vào Tiêu Tri Quân mắng: “Đồ chó chết… ngươi sẽ không được chết yên!”

Hắn phất tay, thu Trịnh Hồng Lộc trở lại trong không gian Hồng Mông.

“Ta không được chết yên?” Tiêu Tri Quân đứng giữa hư không, nhìn Hạ Nhân như nhìn một con kiến: “Chỉ là Thần Tôn cảnh tầng tám mà cũng dám ăn nói ngông cuồng trước mặt bản tọa, một Thần Hoàng cảnh tầng mười hai!”

“Trong chớp mắt, bản tọa có thể nghiền ngươi thành tro bụi!”

“Ta nghe nói trên người ngươi có một lá thần phù cửu phẩm, có thể ngăn cản chín lần công kích thần niệm!”

“Em trai ta, Tiêu Tri Ngộ, đã tấn công ngươi sáu lần; Không Gian Thần Đế cũng đã tấn công ngươi ba lần!”

“Bây giờ, hiệu quả ngăn cản công kích thần niệm của nó hẳn là đã hết rồi nhỉ?”

Tiêu Tri Quân cười híp mắt nhìn Hạ Nhân, hắn không hề vội vàng.

Cách báo thù hả giận nhất sau khi giết kẻ thù là khiến hắn trải qua nỗi tuyệt vọng chưa từng có trước khi chết, chứ không phải vỗ một chưởng giết chết ngay.

Hạ Nhân hít sâu một hơi, lén lấy ra chiếc mõ gỗ màu trắng.

Bây giờ tuy hắn không sợ công kích thần niệm của đối phương, nhưng chưa chắc đã chịu nổi công kích vật lý.

Vừa rồi có Trịnh Hồng Lộc chắn phía trước, hắn có thể tùy thời thử thi triển Hư Không Tật Động để rời đi, nhưng bây giờ thì chưa chắc.

Về lý thuyết, Hư Không Tật Động của Hạ Nhân có thể phá tan phong tỏa của kẻ địch trong phạm vi hai đại cảnh giới, từ đó thực hiện thuấn di.

Nhưng vấn đề hiện tại là hắn ở Thần Tôn cảnh tầng tám, còn đối phương ở Thần Hoàng cảnh tầng mười hai.

Đã vượt quá khái niệm hai đại cảnh giới.

Nhưng cũng không có nghĩa là vượt quá hai đại cảnh giới thì nhất định không thể tránh thoát!

Dù sao, từ Thần Tôn đến Thần Hoàng vẫn là hai đại cảnh giới, hơn nữa Hạ Nhân tu luyện pháp tắc không gian, còn đối phương lại là một luyện đan sư có pháp tắc không gian tương đối yếu.

Có thể thi triển Hư Không Tật Động trước mặt đối phương hay không, Hạ Nhân cũng không biết, nhưng vẫn có cơ hội.

Nếu lỡ không chạy thoát được, hắn cũng có thể dùng mõ gỗ để định trụ đối phương.

Chỉ là... trong chiếc mõ gỗ này chỉ còn lại thần thông Kim Thân Mạ Vàng được sử dụng lần cuối.

“Thứ trong tay ngươi là gì vậy?” Tiêu Tri Quân nhìn chằm chằm chiếc mõ gỗ trong tay Hạ Nhân, có phần cảnh giác, nhưng cũng không quá đề phòng.

Dù sao, bất kể pháp bảo nào thì cũng cần tu vi tương ứng để chống đỡ.

Hạ Nhân không trả lời hắn, chỉ cười lạnh: “Nhân quả giữa ta và Tiêu gia các ngươi vừa mới kết thúc, vậy mà ngươi lại nhất quyết kết thù với ta!”

“Tiêu Tri Quân, ngươi đúng là không biết trời cao đất dày!”

“Ha ha ha ha…” Tiêu Tri Quân nói: “Không biết trời cao đất dày?”

“Câu này lẽ ra phải là ta nói mới đúng!”

“Lão phu không biết ngươi còn chống đỡ được công kích thần niệm của ta hay không, nhưng ta sẽ không dùng thần niệm để đánh chết ngươi!” Lúc nói chuyện, thân hình Tiêu Tri Quân càng lúc càng lớn: “Bởi vì ta muốn giữ lại hồn phách của ngươi để sưu hồn… Ha ha ha ha…”

“Tiểu tử… chỉ dựa vào uy lực đủ sức đánh chết bất kỳ Thần Vương cảnh nào trong một quyền vừa rồi của ngươi, lão phu đã cảm thấy ngươi không đơn giản!”

“Cả Thần giới có thể làm được đến mức này không quá mười người!”

“Nói đi… rốt cuộc ngươi là ai?”

“Thôi… nói hay không cũng chẳng quan trọng nữa!”

“Lão phu cứ đánh chết ngươi trước, sau đó tự mình sưu hồn là được!”

Tiêu Tri Quân mang theo sức mạnh hùng hồn, cách không vỗ một chưởng về phía Hạ Nhân.